

7. Kwiecień W. Dzien
17478 03. 11. 09
PKR

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 3. 11. 09

nr. 5621 podpis.....

RZECZPOSPOLITA POLSKA

Warszawa, dnia 30. 10. 2009 roku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

BMP-0724-8426/09/AK

Pan
Bogdan BORUSEWICZ

Marszałek Senatu RP

Przewodny Panie Marszałku

W nawiązaniu do pisma z dnia 30 września 2009 roku (sygn. BPS/DSK-043-1961/09), przekazującego tekst oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Piotra Kaletę podczas 40. posiedzenia Senatu RP w dniu 23 września 2009 roku w sprawie nadania obywatelowi Federacji Rosyjskiej p. A. S. statusu uchodźcy, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Pan S A ur. 30 grudnia 1961 roku pierwszy wniosek o nadanie statusu uchodźcy wraz z rodziną złożył w dniu 5 września 2004 roku. W dniu 28 września 2005 roku Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców odmówił Ww. nadania statusu uchodźcy i udzielił zgody na pobyt tolerowany. Dnia 16 listopada 2005 roku Rada do Spraw Uchodźców po rozpatrzeniu odwołania Cudzoziemca utrzymała w mocy powyższą decyzję.

W dniu 16 stycznia 2006 roku Pan S A ponownie złożył wniosek o nadanie statusu uchodźcy w RP. Decyzją z dnia 30 stycznia 2006 roku Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców umorzył postępowanie w związku z faktem, że sprawa została już wnikliwie rozpatrzona w uprzednim postępowaniu, a cudzoziemiec nie przedstawił nowych dowodów. Dnia 13 marca 2006 roku Rada do Spraw Uchodźców utrzymała w mocy powyższą decyzję. W dniu 7 grudnia 2006 roku po rozpatrzeniu skargi Cudzoziemca Wojewódzki Sąd Administracyjny uchylił wspomniane wyżej decyzje. Decyzją z dnia 28 maja 2008 roku Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców odmówił Panu S A nadania statusu uchodźcy i nakazał opuszczenie terytorium RP. W uzasadnieniu decyzji wskazano na fakt trzykrotnego niestawienia się Cudzoziemca na ponowne przesłuchanie, które zalecił w swoim uzasadnieniu Wojewódzki Sąd Administracyjny. W dniu 3 grudnia 2008 roku Rada do Spraw Uchodźców po rozpatrzeniu odwołania uchyliła decyzję Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców i przekazała sprawę do ponownego rozpatrzenia. Decyzją z dnia 28 lutego 2009 roku Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców odmówił Panu S A i jego rodzinie nadania statusu uchodźcy i udzielił ochrony uzupełniającej na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

W trakcie wyżej opisanego postępowania, w dniu 4 maja 2006 roku Ww. złożył trzeci wniosek o nadanie statusu uchodźcy w RP. Decyzją z dnia 30 maja 2006 roku Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców umorzył postępowanie o nadanie statusu uchodźcy, powołując się na fakt tożsamości sprawy ze sprawą uprzednią, zakończoną merytorycznym rozstrzygnięciem.

Rada do Spraw Uchodźców po rozpatrzeniu odwołania w dniu 29 sierpnia 2006 roku utrzymała w mocy powyższą decyzję.

Wskazać należy, że ochrona uzupełniająca udzielona na podstawie ww. decyzji z dnia 28 lutego 2009 roku jest udzielana osobom, które nie spełniają warunków do nadania statusu uchodźcy, lecz które w przypadku powrotu do kraju pochodzenia mogą być narażone na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy. Poważna krzywda obejmuje: orzeczenie kary śmierci lub wykonanie egzekucji, tortury, nieludzkie lub poniżające traktowanie albo karanie, a także poważne i zindywidualizowane zagrożenie dla życia lub zdrowia, wynikające z powszechnego stosowania przemocy wobec ludności cywilnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego.

Uchodźcy oraz cudzoziemcy posiadający ochronę uzupełniająca korzystają z bardzo szerokich przywilejów w sferze socjalno-bytowej, w tym w szczególności z prawa do uzyskania pomocy w celu wsparcia procesu integracji ze społeczeństwem. Pomoc ta udzielana jest w trybie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 roku *o pomocy społecznej* (t.j.: Dz. U. z 2008 roku Nr 115, poz. 728 z późn. zm.). Dodać również należy, że w wielu sferach życia uprawnienia uchodźców oraz beneficjentów ochrony uzupełniającej są analogiczne do praw obywateli polskich.

Jednocześnie pragnę poinformować, że postępowania o nadanie statusu uchodźcy w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców prowadzone są w sposób skrupulatny i bezstronny. Rozpatrywanie wniosków o nadanie statusu uchodźcy następuje w toku indywidualnych postępowań administracyjnych. W tym celu konieczne jest zgromadzenie materiału dowodowego, na który zazwyczaj składają się:

- dane zawarte we wniosku o nadanie statusu uchodźcy;
- zeznania wnioskodawcy złożone w trakcie przesłuchania (lub w miarę potrzeby przesłuchań), które mają na celu ustalenie przyczyn i okoliczności wyjazdu cudzoziemca z kraju pochodzenia, obaw z powodu których cudzoziemiec nie chce lub nie może korzystać z ochrony kraju pochodzenia, a także motywów ubiegania się o nadanie statusu uchodźcy w RP. Podczas przesłuchania cudzoziemiec ma możliwość przytoczenia wszystkich istotnych okoliczności związanych ze sprawą oraz możliwość przedstawienia posiadanych przez niego dowodów;
- inne dowody (np. z dokumentów, materiałów audiowizualnych, oświadczeń świadków);
- różnego rodzaju informacje o kraju pochodzenia cudzoziemca.

Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców obowiązany jest w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. *Kodeks postępowania administracyjnego* nie przewiduje rygorów w zakresie środków dowodowych i jako dowód może być dopuszczone wszystko, co może się przyczynić do wyjaśnienia sprawy. Organ administracyjny ma więc możliwość korzystania z wszelkich dostępnych w sprawie środków dowodowych (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 czerwca 1993 roku, sygn. akt IV SA 1667/92, opubl.: ONSA 1993/4/115).

Podkreślenia przy tym wymaga, że przekonanie cudzoziemca o zagrożeniu prześladowaniami w kraju pochodzenia musi być uzasadnione sytuacją obiektywną. Okoliczności wskazane przez cudzoziemca poddawane są wnikliwej analizie pod kątem ich wiarygodności i zgodności ze stanem faktycznym. Pracownicy prowadzący postępowania w sprawach o nadanie statusu uchodźcy weryfikują poszczególne przypadki najczęściej za pośrednictwem wyspecjalizowanej w tym zakresie komórki organizacyjnej - Wydziału Informacji o Krajach Pochodzenia (WIKP). Podczas prowadzonego postępowania uwzględniane są ponadto informacje dotyczące sytuacji w kraju pochodzenia cudzoziemca zawarte we wszelkich dostępnych źródłach. Do przedmiotowych źródeł informacji zaliczyć należy przede wszystkim:

- organizacje międzynarodowe (np.: Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców, Komisarz Narodów Zjednoczonych do Spraw Praw Człowieka, Międzynarodowy Ośrodek do Spraw Rozwoju Polityki Migracyjnej, Międzynarodowa Organizacja do Spraw Migracji i inne);

- instytucje i organizacje rządowe (polskie, np.: Ministerstwo Spraw Zagranicznych i Ośrodek Studiów Wschodnich, jak i zagraniczne, np.: Departament Stanu USA, tzw. partnerskie organizacje w państwach UE i blisko współpracujących z UE);
- organizacje pozarządowe (np.: Amnesty International, Human Rights Watch i inne);
- internetowe serwisy prasowe (polsko-, anglo-, rosyjsko-, francusko- języczne);
- inne strony internetowe (np. różnych projektów naukowych realizowanych przez uczelnie w USA lub osoby prywatne);
- książki;
- gazety i czasopisma (np. prenumerowane przez WIKP magazyny specjalistyczne: Jane`s Intelligence Review, Jane`s Islamic Affairs Analyst);
- materiały pokonferencyjne;
- opracowania ekspertów, w tym na przykład dziennikarzy, pracowników organizacji humanitarnych i pracowników ośrodków badawczych.

Na podstawie ww. źródeł możliwym jest pozyskanie, jak również opracowanie informacji ogólnych, które dają możliwość zapoznania się z podstawowymi faktami dotyczącymi poszczególnych krajów pochodzenia (np. ogólna sytuacja pod względem przestrzegania praw człowieka w danym państwie, sytuacja etniczna w danym państwie, podstawowe informacje na temat wyznawców danej religii, czy też danej partii politycznej) oraz informacji szczegółowych, dzięki którym możliwe jest dokonanie analizy lub weryfikacji bardzo konkretnych faktów związanych z sytuacją w kraju pochodzenia lub losów osoby ubiegającej się o nadanie statusu uchodźcy.

2 przesłania

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

Z UP. PIOTR STACHAŃCZYK
Podsekretarz Stanu

Do wiadomości:

Departament Spraw Parlamentarnych
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów